

A balerina

Egyszer volt hol nem volt, hetedhét országon is túl volt egyszer egy lány. Ez a lány vak volt, születése óta. Kedvenc szórakozása a zenehallgatás volt, de nem csak hallgatta a zenét, hanem táncolt is rá. Egy napon az anyukája és az apukája elvitte egy vidámparkba. A kislány nagyon örült neki, mert ott sokféle zenét hallott a különböző gépekből. Az egyik dallam annyira megtetszett neki, hogy táncra is perdült. Egyszer csak szétcsúsztak a lábai és egy furcsa helyzetben találta magát. Az anyukája ámulva nézte és ezt mondta neki:

- Édes lányom te spárgázol? – mire a lány elnevette magát.

– Anyu te zöldségeket beszélsz?-kérdte.

– Nem- mondta az anyukája- ezt a mozdulatot így hívják. A lány vidáman tovább táncolt. Váratlanul odament hozzá egy bácsi és így szólt:

- Kislány te nagyon tehetséges vagy, gyönyörűen táncolsz. Én egy tánctanár vagyok, eljöhetnél az iskolámba és én megtanítanálak minden balett lépésre.

- Mi az a balettozás? - kérdezte a kislány az édesanyját.

– A balett egy olyan előadás, amiben a történetet eltáncolják a balerinák.

- Akkor én balerina szeretnék lenni! Az nem baj, hogy én nem látok?

– A zenét hallani és érezni kell nem látni, így ez nem lehet akadály. – felelte az idegen.

– Hát jó. – mondta Csilla, merthogy ez volt a kislány neve. – Szívesen tanulnék ebben az iskolában.

Másnap már el is kezdtek készülődni az új iskolába, ami pár órányi autóútra volt az otthonuktól. A költözés hamar megtörtént és Csilla nagyon szorgalmasan gyakorolt nap, mint nap. Teltek a hónapok, múltak az évek és egyre ügyesebb lett, mígnem készen állt a vizsgaelőadásra, melynek címe a Hattyúk tava volt. A balettra nagyon sok ember vett jegyet, megtelt a nézőtér, természetesen a szülei is ott voltak. A kislány nagyon izgult és félelem töltötte el, de eszébe jutott, hogy az anyukája azt mondta neki, hogy:

- Ha kétségbeesel, akkor imádkozz Istenhez, ő majd segít! A színpad mögött letérdelt hát, össze tette a kezét és így szólt:

- Istenem én nagyon szeretlek téged és azt is tudom, hogy te is szeretsz. Bárcsak láthatnék! Akkor talán nem félnék ennyire. Miatyánk...

Ahogy abbahagyta az imát meglátott egy fénysugarat, ami szokatlan volt és hunyorgott, dörzsölni kezdte a szemét. Egyszer csak meglátta a keresztet, ami ott hevert a fal mellett egy régi előadás díszleteként. Rájött, hogy ő már lát. Kikukucsált a függöny mögül ahol megpillantotta a tömeget, az első sorban az anyukáját és az apukáját is, akiket először látott. Legszívesebben odarohant volna hozzájuk, de máris kezdődött az előadás, nem maradt ideje. Azt érezte nem képes kimenni a tömeg elé és önfeledten táncolni. Behunyta a szemét, vett egy nagy levegőt és színpadra lépett. Felcsendült a zene és Csilla csak táncolt. Csodálatos volt, az emberek ámulattal figyelték a csukott szemmel táncoló lányt. A darab legvégén, amikor felcsendült a taps meghajolt és újra kinyitotta a szemét. Megdöbbsent:

- Nem álmodtam, tényleg látok! Lepillantott a szüleire, akik állva tapsoltak neki. Mellettük állt egy ismeretlen alak hosszú hajjal, szelíd mosollyal nézve őt. Lesétált hozzájuk, megölelte a szüleit, de nem rájuk nézett, hanem a mellettük ülő férfira. Megkérdezte tőle:

- Te ki vagy? Ő pedig így felelt:

- Atyám küldött hozzád segíteni. Én vagyok a Fiú.

- Kivel beszélsz Kicsim?- csodálkozott az anyukája, mire megfordultak már nem volt ott senki.

- Képzeljétek mi történt! Az előadás előtt elmondtam egy imát Istenhez, hogy ne izguljak annyira. Majd váratlanul meggyógyult a szemem!

- Csoda történt! – mondták kórusban a szülei.

Késő éjjel volt már mire az ünneplés után hazaérték az otthonukba. Csilla fáradtan bement a szobájába, de elalvás előtt még hálát adott Istennek a törtétekért:

- Köszönöm Istenem, hogy láthatok! Ígérem, hogy sosem feledem és másoknak is hirdetem csodás tetteidet!